

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB14 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB14 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 68. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb14-txt-shoot-n46.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB14:46

#

Det er en god Distinction af Luther (i Prædiken om Enkens Søn fra Nain): Evangeliet lærer os ikke hvad vi skal gjøre, men hvorfra vi skulle tage Kraften til at gjøre, hvad vi skal gjøre.

Imidlertid kommer saa jo dog Læren om Forbilledet igjen. Der slaaes jo ikke af fE paa Selvfornegtelsen, nei, men af Evangeliet lærer jeg at troe, at Gud og Xstus hjælper mig til Selvfornegtelsen.

Egl. er »Naaden« forholdende sig til S sammensætningen af Timelighed og Evighed, som Msket er. Naar et Legeme dreies altfor hurtigt omkring, saa kan der fremkomme Selvantændelse. Saaledes ogsaa naar Evigheden og Idealitetens Fordring i et Nu styrter ind paa et Msk. og kræver sig af ham: saa maa han fortvivle gaae fra Forstanden o: s: v: I en saadan Tilstand maatte han raabe til Gud: giv Tid, giv Tid.

Og dette er Naaden – Naadens Tid, hedder Timeligheden jo derfor.

I Evigheden kan der egl. ikke være Tale om Naade. Men Timelighed er jo just i een Forstand Qvalen – og dog gudeligt er den Naadens Tid.

Troen, som forholder sig til og griber Naaden, gaaer frelsende imellem. I Troen er Hvilen.

Troen, forholder sig til Naaden, og see nu indtræder lige det Modsatte: nu er der i een Forstand slet Intet at haste efter – det er jo Alt gjort. Her ligger Forsoningen, Fyldestgjørelsen.

Kun saaledes kan et stakkels Msk. holdes i Stræben. For at faae Mod til at stræbe, maa han hvile i den salige Forvisning, at Alt allerede er afgjort, at han har seiret – i Troen og ved Troen.

Saa begynder han at stræbe; men bestandigt er Troen, forholdende sig til Naaden, flux til Rede med at styrke ham til taalmodigt at stræbe, bestandigt givende Tid, Naadens Tid.

O, men har en msklig Fader ell. Moder allerede Møie nok for at lempe sig efter sit Barn, – hvilket Taalmodighedens Underværk, for Gud i Himlene eller naar man er Gud i Himlen at have Taalmodighed med et Mskes – Stræben!